

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/143/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113228111
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2113228111.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačaja a sudkýň JUDr. Kataríny Slováčekovej a JUDr. Evy Behranovej v právnej veci žalobkyne: Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Bratislava, Michalská 18, IČO: 36 854 140, zast. splnomocnenkyňou: Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s.r.o., Prievozská 4/B, Bratislava, IČO: 47 239 921, proti žalovanej: T. N., nar. XX. R. XXXX, bytom W., R. R. XXX/XXB, zast. opatrovníčkou: Mgr. L. E., zamestnankyňa Okresného súdu Piešťany, o 3.503 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 8C/19/2014-65 zo dňa 2. decembra 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd I/ zrušil platobný rozkaz č.k. 13Ro/231/2013-24 zo dňa 27.11.2013, II/ zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa domáhala uloženia povinnosti žalovanej na zaplatenie sumy 3.503 eur, úroku vo výške 18,90 % ročne zo sumy 436,77 eur od 16. 10. 2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 2977,86 eur od 16. 10. 2013 do zaplatenia a náhrady trov konania a III/ žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne aplikáciou § 54 ods. 1, § 121 ods.3, § 488, § 489, § 517 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 3 ods.1 a § 4 ods.1 a 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 497, § 499, § 502 ods.1, § 503 ods.1, § 504 a § 506 Obchodného zákonníka. Vecne argumentoval tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalobkyne a žalovaná dňa 15. 10. 2007 uzavreli zmluvu o úvere ku kreditnej karte, na základe ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 50 000 Sk (1659,70 eur) a žalovaná sa zaviazala úver splácať v splátkach 5 % z vyčerpanej sumy úveru, ku dňu vystavenia výpisu, minimálne vo výške 500 Sk/16,60 eur (podľa bodu 5.1. Obchodných podmienok), k 20. dňu v mesiaci. Na predmetnú zmluvu sa vzťahuje zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, jedná sa o spotrebiteľský vzťah, ktorý bol uzavretý medzi dodávateľom (žalobkyňou), ktorá ako je všeobecne známe a dostupné aj z údajov v obchodnom registri, konala v rámci predmetu svojej činnosti a žalovanou ako fyzickou osobou občanom, na súkromné účely. S účinnosťou od 25. 11. 2004 zaviedla novela zákona o ochrane spotrebiteľa, do jeho úpravy ustanovenie § 23a v zmysle ktorého sa za spotrebiteľské zmluvy považujú i zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Vzhľadom na to, že účastníkom zmluvy o úvere môžu byť i spotrebiteľia v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, použijú sa v týchto prípadoch na tieto zmluvy i ustanovenia Obchodného zákonníka. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že jej žalovaná nezaplatila 3.503 eur, ktorá predstavuje istinu vo výške 2475,60 eur, úroky vo výške 502,26 eur vyčíslené ku dňu 15. 10. 2013, úroky z omeškania vo výške 525,14 eur vyčíslené ku dňu 15. 10. 2013.

Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobkyňa ako „pána sporu“ zaťažuje dôkazné povinnosť ohľadom špecifikácie žalovanej sumy a skutkového odôvodnenia podanej žaloby, a to aj napriek výzve zo strany súdu na uvedenie, žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadom žalovanej sumy, keď nepreukázala, kedy konkrétne došlo zo strany žalovanej k čerpaniu konkrétnej sumy úveru, nepreukázala konkrétny spôsob vyčíslenia požadovaných úrokov. V tejto súvislosti dal do pozornosti, že žalobkyňa na výzvu súdu zaslala písomnosť, ktorá je označená ako špecifikácia nároku, ktorá podľa názoru súdu prvého stupňa nespĺňa požiadavku na unesenie dôkazného bremena pokiaľ ide žalovanú sumu a to ani s poukazom na predloženú tabuľku na č.l. 56. Z tabuľky zistil, že suma 2.475,60 eur, ktorá podľa žalobkyne je istinou v tomto konaní bola vyčíslená a pozostáva zo sumy 1.755,36 eur (vyčíslená zo sumy 451,51 eur omeškanej istiny ku dňu 20. 3. 2011 a sumy 1.303,85 eur splátky istiny ku dňu 20. 4. 2011 spolu vo výške 1.755,36 eur ku dňu 20. 4. 2011) zo sumy 692,24 eur riadnych úrokov vyčíslených žalobcom (ku dňu 20. 10. 2012), ku ktorej žalobkyňa pripočítala sumu 9 eur (súdu prvého stupňa nie je zrejмый dôvod ani z tabuľky), pričom uvedeným výpočtom prvostupňový súd zistil sumu vo výške 2.457,09 eur a nepodarilo sa mu zistiť rozdiel vo výške 19 eur vyčíslenej ako rozdiel sumy 2.475,60 eur a sumy 2.456,60 eur. Zároveň mu nebol zrejмый spôsob výpočtu sumy 451,51 eur a to s poukazom na obsah predloženej tabuľky.

Napriek tomu, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadom žalovanej sumy 3.503 eur konštatoval, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 15. 10. 2007 neobsahuje údaj o výške RPMN v zmysle ustanovenia § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 281/2001 Z. z., čo spôsobuje, že predmetný úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa poskytla žalovanej úver vo výške 1.659,70 eur a žalovaná zaplatila sumu 4.066,90 eur, t. j. zaplatila väčšiu sumu ako jej poskytla žalobkyňa, preto si žalovaná voči žalobkyňi splnila svoju povinnosť vyplývajúcu z § 457 Občianskeho zákonníka, keďže vrátila viac, ako jej poskytla žalobkyňa. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom. Právna úprava spotrebiteľských úverov daná zákonom č. 258/2001 Z. z. je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere podľa § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka. Z Obchodného zákonníka, ust. § 502 a 503 vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. Veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Z uvedeného dôvodu, by preto žalobkyňa ako veriteľ mala právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba do zániku zmluvy, kedy sa stal splatný celý dlh k 20. 4. 2011 a to v zmysle oznámenia o zosplatnení, ktoré žalobkyňa súdu predložila. Po ukončení úverovej zmluvy t. j. od 21. 4. 2011 by mala právo len na úrok z omeškania. Avšak uvedené by platilo v prípade, ak by nešlo o úver bezúročný. Taktiež považoval požiadavku žalobkyne za zaplatenie úroku z dlžnej úrokovej istiny vo výške vo výške 502,26 eur za obdobie 10/2012 až 9/2013 za nedôvodný ako aj úrok vo výške 692,24 eur za obdobie 5/2011 až 9/2012. Zároveň súd zamietol návrh v časti úroku 18,90 % ročne zo sumy 436,77 eur od 16. 10. 2013 do zaplatenia, keď sa jedná o úrok potom ako zmluva zanikla a zároveň súdu nie je zrejмый spôsob vyčíslenia sumy 436,77 eur. Z uvedeného dôvodu by preto žalobca ako veriteľ právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba do zániku zmluvy a nie aj za obdobie po skončení zmluvného vzťahu, tak ako sa toho domáha žalobca. Rovnako zamietol aj návrh v časti požadovaného úroku z omeškania 525,14 eur, ktorý žalobkyňa zahrnula do žalovanej sumy 3.503 eur, keďže neunesla dôkazné bremeno ohľadom spôsobu vyčíslenia žalovanej sumy a teda aj úroku z omeškania 525,14 eur. Pokiaľ išlo o požiadavku na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 2977,86 eur (ako rozdiel sumy 3503 eur a 525,14 eur) od 16. 10. 2013 do zaplatenia, aj v tejto časti považoval návrh za nedôvodný, nakoľko zamietol aj návrh v časti sumy 297,86 eur, ktorý považoval za nedôvodný v zmysle uvedených dôvodov. Z dôvodu hospodárnosti sa v konaní ďalej nezaoberal dôvodnosťou dňa vzniku omeškania ani výškou úroku z omeškania. O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a vo veci celkom úspešnej žalovanej náhradu trov konania nepriznal, nakoľko si náhradu trov konania neuplatnila, resp. zo spisového materiálu jej ani žiadne trovy konania nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku (výrok II/) podala prostredníctvom splnomocnenkyne odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Argumentovala tým, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietala predovšetkým konštatovanie súdu prvého stupňa o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu neexistencie RPMN, ako aj neunesením dôkazného bremena.

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolačný súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b) O. s. p. v medziach odvolania rozsudok v odvolaní napadnutej časti vrátane závislého rozhodnutia o trovách konania a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo o prejednanie /aj/ veci samej, popri tom však nie o prípad, v ktorom by bolo nutným prejednanie veci na pojednávaní odvolacieho súdu, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a potrebu pojednávania si nevynucoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), pričom dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba navzdory námietkam žalobkyne považovať za vecne správny (keď súd prvého stupňa v miere postačujúcej pre rozhodnutie zistil skutkový stav a vec i principiálne správne posúdil po právnej stránke).

Nebol dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia, preto odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správny skutkový záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatnených nárokov a keďže odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvostupňového súdu vo veci, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. odkazuje na správne a presvedčivé a vyčerpávajúce písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke, keďže tak neunesenie dôkazného bremena, ako aj neexistencia údaju o výške RPMN čo má za následok bezúročnosť úveru a jeho bezpoplatkovosť boli súdom prvého stupňa argumentačne vyprecizované na čom nemohli zvrátiť nič ani odvolacie námietky odvolateľky.

Odvolačný súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Vecne správny bol rozsudok súdu prvého stupňa aj v časti trov konania, v prvostupňovom konaní úspešná žalovaná proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti trov konania nepodala odvolanie (a tým sa procesného práva na náhradu prípadných jej vzniknutých trov prvostupňového konania vzdala s konečnou platnosťou), iné rozhodnutie, než nepriznanie náhrady žalovanej tu ani nebolo možným a preto bolo namieste potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa aj v časti trov konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p..

V takto skončenom odvolacom konaní bola úspešná žalovaná a bola to tak ona, komu podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. vzniklo aj právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaná však nepodala návrh na priznanie jej náhrady trov (hoci ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O. s. p.) a ak sa ani zo spisu vznik žiadnych trov konania tejto účastníčky v odvolacom konaní nepodával, rozhodnúť šlo aj tu iba nepriznaním náhrady.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.